

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 491/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. augusta 2013 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti S., a. s., R., zastúpenej advokátom JUDr. M. L., L., vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obdo 27/2012 z 31. januára 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 13 Cob 355/2011 z 21. marca 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti S., a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. mája 2013 doručená sťažnosť spoločnosti S., a. s. (ďalej len sťažovateľka, v citovanom texte aj „sťažovateľ“, „žalovaný“, resp. „dovolateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 6 ods.

1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Obdo 27/2012 z 31. januára 2013 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 13 Cob 355/2011 z 21. marca 2012.

2. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka vystupuje v procesnom postavení žalovanej v súdnom spore *„o zaplatenie 16.043,80 eur s príslušenstvom“* vedenom Okresným súdom Ružomberok (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 3 Cb 1/2011. Predmetom konania je *„nárok na zaplatenie zmluvnej pokuty podľa... rámcovej zmluvy o dodávke dreva... uzatvorenej medzi žalobcom ako predávajúcim a žalovaným ako kupujúcim“*. Okresný súd rozsudkom z 29. júna 2011 uložil sťažovateľke povinnosť zaplatiť žalovanú sumu spolu s úrokom z omeškania. O odvolaní sťažovateľky z 11. júla 2011 rozhodol krajský súd rozsudkom z 21. marca 2012 tak, že napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Sťažovateľka podala proti odvolaciemu rozsudku 24. apríla 2012 dovolanie, ktoré najvyšší súd namietaným uznesením z 31. januára 2013 odmietol.

3. Podľa názoru sťažovateľky postupom krajského súdu a najvyššieho súdu jej bola *„odňatá možnosť konať pred súdom a zároveň bolo porušené právo... na spravodlivý proces, právo na prístup k súdu a právo na účinný opravný prostriedok“*.

Sťažovateľ vidí porušenie práva na spravodlivý proces v zásade v tom, že napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu, ako aj dovolacieho súdu, sú nepreskúmateľné, zjavne neodôvodnené a arbitrárne. To malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej.“

4. *Sťažovateľka uviedla, že „Napadnuté rozhodnutia odvolacieho súdu a dovolacieho súdu sú... nepreskúmateľné a arbitrárne...“*

Odvolací súd sa vôbec nevyporiadal s jednotlivými odvolacími námietkami tak, ako ich sťažovateľ uviedol v odvolaní zo dňa 11. 07. 2011 proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktoré bolo podané na súde prvého stupňa dňa 13. 07. 2011. Rovnako sa ani dovolací súd nevyporiadal s jednotlivými námietkami tak, ako ich sťažovateľ uviedol v dovolaní zo dňa 23. 04. 2012, ktoré bolo podané na súde prvého stupňa dňa 24. 04. 2012...

Porušovatelia 1) a 2) [t.j. krajský súd a najvyšší súd, pozn.] sa relevantným spôsobom nevyporiadali s obranou sťažovateľa a niektoré sporné skutočnosti porušovateľ 2), ako odvolací súd, vyložil tak extrémne nezákonne, že de facto poskytol súdnu ochranu protiprávnemu konaniu zo strany navrhovateľa. Tým, že porušovateľ 1), a ani porušovateľ 2), nedali relevantnú odpoveď na jednotlivé námietky sťažovateľa, odňali sťažovateľovi možnosť konať pred súdom o tých rozhodných skutočnostiach, ktoré sú nevyhnutné pre riadne a zákonné rozhodnutie vo veci samej.“.

5. Sťažovateľka v sťažnosti obširne popísala svoje chápanie zisteného skutkového stavu a v nadväznosti na to prezentovala vlastnú právnu argumentáciu. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Uznesením Najvyššieho súdu... č. k. 4 Obdo/27/2012 zo dňa 31. 01. 2013 a rozsudkom Krajského súdu... č. k. 13 Cob/355/2011 zo dňa 21. 03. 2012, boli porušené základné práva sťažovateľa podľa článku 46 ods. 1 Ústavy..., článku 6 ods. 1 a článku 13 Dohovoru...

Ústavný súd... zrušuje uznesenie Najvyššieho súdu... č. k. 4 Obdo/27/2012 zo dňa 31. 01. 2013 a rozsudok Krajského súdu... č. k. 13 Cob/355/2011 zo dňa 21. 03. 2012 a vec vracia Krajskému súdu... na nové konanie a rozhodnutie.“

6. Ako dôkazový materiál sťažovateľka predložila (mimo iného) rozsudok okresného súdu č. k. 3 Cb 1/2011-213 z 29. júna 2011, svoje odvolanie z 11. júla 2011, odvolací rozsudok krajského súdu z 21. marca 2012, dovolanie z 23. apríla 2012 proti tomuto rozsudku a dovolacie uznesenie najvyššieho súdu z 31. januára 2013 (body 1, 2 a 5).

II.

7. Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd každý návrh

na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05).

10. Predmetom posudzovanej sťažnosti je namietané porušenie označených práv postupom a rozhodnutiami menovaných všeobecných súdov (pozri body 1 a 5).

11. Sťažovateľka sa vo svojej sťažnosti domáhala predovšetkým vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 27/2012 z 31. januára 2013, ktorým dovolanie sťažovateľky „*odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p.*“, a jemu predchádzajúcim (rozhodnutie okresného súdu z 29. júna 2011

potvrdzujúcim) rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 13 Cob 355/2011 z 21. marca 2012 (pozri bod 5).

12. Podľa ustáleného právneho názoru ústavného súdu účelom práva na súdnu a inú právnu ochranu vrátane práva na spravodlivé konanie je zaručiť každému prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu vo veci konať a rozhodnúť (II. ÚS 88/01). Základné právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu všeobecný súd nemôže porušiť, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v občianskoprávnom konaní. Takýmto predpisom je zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“).

13. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu súčasťou práva na spravodlivý súdny proces nie je to, aby účastník konania bol v akomkoľvek konaní pred všeobecným súdom úspešný vrátane odvolacieho konania či konania o dovolaní. Z toho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníka konania. Procesný postoj účastníka konania zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť všeobecného súdu akceptovať jeho návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Všeobecný súd je však povinný na všetky tieto procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom účastník konania uplatňuje svoje nároky alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu (IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07, I. ÚS 428/2012). Rovnako ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie

s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

14. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

15. Ústavný súd pripomína, že súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku (odvolania či dovolania) uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich „nerešpektovanie“ súdom ani nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie označeného základného práva. V inom prípade by totiž sudy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti alebo neprípustnosti podaného odvolania či dovolania vôbec boli naplnené.

16. V tejto súvislosti ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné sudy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Zo subsidiárnej štruktúry systému ochrany ústavnosti ďalej vyplýva, že práve všeobecné sudy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie práv a slobôd vyplývajúcich z ústavy alebo dohovoru (I. ÚS 4/00), preto právomoc ústavného súdu pri ochrane práva každého účastníka konania nastupuje

až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 13/01), alebo všeobecné súdy neposkytnú ochranu označenému základnému právu sťažovateľa v súlade s ústavnoprocenými princípmi, ktoré upravujú výkon ich právomoci.

17. Právo na súdnu ochranu (ako aj právo na spravodlivé súdne konanie) sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom vrátane dovolacieho konania. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z ustanovenia § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené v písm. a) až g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

18. Ústavný súd z tohto hľadiska (body 16 a 17) preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 27/2012 z 31. januára 2013, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky. Nezistil pritom žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup tohto súdu nemajúci oporu v zákone. V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd po uvedení podstaty odôvodnenia prvostupňového súdu oboznámil rozhodnutie odvolacieho súdu, dovolaciu argumentáciu sťažovateľky a stanovisko žalobcu k nej.

Sťažovateľka podané dovolanie odôvodnila „... poukázaním na existenciu dovolacích dôvodov podľa § 241 ods. 2 písm. a) O. s. p. a § 237 písm. f) O. s. p., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, ďalej podľa § 241 ods. 2 písm. b) O. s. p., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a podľa § 241 ods. 2 písm. c) O. s. p., že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolateľ uviedol, že oba súdy sa absolútne nedostatočne vysporiadali so všetkými relevantnými skutočnosťami, potrebnými na zákonné a spravodlivé rozhodnutie. Ich rozhodnutia sú nedostatočné a arbitrárne. Má za to, že odvolací súd nedal odpoveď na viacero rozhodujúcich odvolacích námietok a niektoré

sporné skutočnosti vyložil tak extrémne nezákonne, že de facto poskytol súdnu ochranu protiprávnemu konaniu zo strany žalobcu...“.

Svoje rozhodnutie odôvodnil najvyšší súd takto:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 10a ods. 1 O. s. p. po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.) zastúpený advokátom podľa § 241 ods. 1 O. s. p., preskúmal rozsudok odvolacieho súdu bez nariadenia dovolacieho pojednávania podľa § 243a ods. 1 O. s. p. a dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné.

Podľa § 236 ods. 1 O. s. p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

V zmysle § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O. s. p.), alebo i rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu, vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O. s. p.), alebo rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 O. s. p.).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu znaky vyššie uvedených rozhodnutí nemá. V prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom však vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil. Vzhľadom na uvedené je nepochybné, že dovolanie žalovaného v zmysle ustanovenia § 238 ods. 1 až 3 O. s. p. nie je prípustné.

Dovoláním z dôvodov uvedených v § 237 O. s. p. je možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu bez ohľadu na jeho formu, obsah alebo povahu predmetu konania. Žalovaný procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a), b), c), d), e), g) O. s. p. netvrdil a existencia týchto vád nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania z dôvodov uvedených v týchto ustanoveniach preto nie je daná.

Podľa § 237 písm. f) O. s. p. dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu dovolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Žalovaný v dovolaní namietal, že odvolací súd v rozhodnutí nedal relevantnú odpoveď na jednotlivé odvolacie námietky, čím odňal žalovanému možnosť konať pred súdom o tých rozhodných skutočnostiach, ktoré sú nevyhnutné pre riadne a zákonné rozhodnutie vo veci samej. Podľa názoru dovolateľa sa odvolací súd vôbec nevysporiadal s odvolacími námietkami, týkajúcimi sa omeškania žalobcu s riadnym plnením záväzku žalobcu, čo predstavuje podstatné porušenie zmluvnej povinnosti a umožňuje odstúpenie od zmluvy z úplne iných dôvodov, než je odstúpenie pre vady tovaru, Súd nedal ani odpoveď na relevantnú otázku preukázanej manipulácie s dokladmi vo vzťahu k podstatnému porušovaniu zmluvy. Súdy sa nedostatočne zaoberali účinkami odstúpenia od zmluvy, absolútne sa nezaoberali s otázkou, či vôbec došlo k porušeniu povinnosti kupujúceho odobrať predmet zmluvy .a odvolací súd sa nedôvodne vysporiadal aj s obranou žalovaného v tom smere, že výkon práva žalobcu je v rozpore s poctivým obchodným stykom. Uvedené dôvody dovolania možno považovať za dôvody týkajúce sa nedostatočného odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu.

Odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie postup súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných Občianskym súdnym poriadkom za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Musí ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol vylúčený. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f) významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Podľa názoru dovolacieho súdu námietka dovolateľa, týkajúca sa nedostatočného odôvodnenia písomného vyhotovenia rozhodnutia odvolacieho súdu nie je opodstatnená.

Podľa § 157 ods. 2 O. s. p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí., ktoré skutočnosti považuje

za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Je nepochybné, že jedným z aspektov na spravodlivý proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkové, relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.

Štruktúra práva na odôvodnenie je rámcovo upravená vo vyššie citovanom ustanovení § 157 ods. 2 O. s. p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 ods. 2 O. s. p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú vyššie uvedeným požiadavkám, kladeným na odôvodnenie rozhodnutí. Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré dôkazy vykonal, aké skutočnosti z vykonaných dôkazov zistil, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, citoval právne predpisy ktoré aplikoval na prejednávanú vec. Prijatý záver o dôvodnosti uplatneného nároku na zaplatenie zmluvnej pokuty vysvetlil logicky, zrozumiteľne a v dostatočnom rozsahu. Odvolací súd sa stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa, sám na zdôraznenie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa uviedol ďalšie argumenty a tiež vysvetlil, prečo sa nestotožnil s námietkami žalovaného, uvedenými v odvolaní. Odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku dalo tak odpoveď na relevantné otázky, súvisiace s predmetom konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo bolo žalobe vyhovené. Okolnosť, že táto odpoveď neúspešného žalovaného neuspokojuje, neznamená, že odôvodnenie nesplňa parametre zákonného rozhodnutia v zmysle § 157 ods. 2 O. s. p. Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv, či požiadaviek žalovaného.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Podľa dovolacieho súdu odôvodnenie dovolaním napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu ako celok požiadavky zákona na odôvodnenie rozhodnutia splňa.

Ďalšia námietka dovolateľa, že konanie súdov nižšieho stupňa je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že ich rozhodnutia spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci [§ 241 ods. 2 písm. b), c) O. s. p.], sú síce prípustnými dovolacími dôvodmi, samotné ale prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie vecne preskúmať, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Keďže prípustnosť dovolania žalovaného nemožno vyvodit' z ustanovení § 238 O. s. p. a neboli zistené ani vady konania v zmysle § 237 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky jeho dovolanie odmietol podľa §238 ods. 1 písm. c) O. s. p. v spojení s § 243b ods. 5 O. s. p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný.“

19. Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného konštatuje, že v dovolacom konaní nedošlo k odňatiu možnosti preskúmavania napadnutého výroku odvolacieho súdu, pretože najvyšší súd postupoval v súlade s normami občianskeho súdneho konania, ak odmietol dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu ako neprípustné a také, ktorým sa sťažovateľke neodňala možnosť konať pred súdom [§ 237 písm. f) OSP]. Takýto postup a rozhodnutie dovolacieho súdu Občiansky súdny poriadok výslovne umožňuje, preto použitý spôsob v konkrétnom prípade nemohol znamenať odopretie prístupu k súdnej ochrane v konaní o mimoriadnom opravnom prostriedku. Rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obdo 27/2012 z 31. januára 2013 obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a nejde o arbitrárne rozhodnutie nezlučiteľné s aplikovanými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku.

20. Z uvedených skutočností vyplýva, že medzi namietaným uznesením najvyššieho súdu a možnosťou porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je taký vzťah, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie po jej predbežnom prerokovaní. Ústavný súd preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

21. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v odvolacom konaní vedenom pod sp. zn. 13 Cob 355/2011 a jeho rozsudkom z 21. marca 2012, ktorým na odvolanie žalovanej (t. j. sťažovateľky) rozsudok okresného súdu č. k. 3 Cb 1/2011-213 z 29. júna 2011 potvrdil (pozri bod 2). Ústavný súd sa preto v rámci predbežného prerokovania sťažnosti zaoberal aj tvrdením sťažovateľky o porušení označených práv predmetným rozhodnutím krajského súdu.

22. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách.

23. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo

arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 232/08) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na spravodlivé súdne konanie stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

24. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné a arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

25. Pretože namietané rozhodnutie krajského súdu nevykazuje znaky svojvôle a je dostatočne odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ústavný súd nie je oprávnený ani povinný tieto postupy a hodnotenia nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, III. ÚS 209/04, I. ÚS 200/2012) a v tejto situácii nemá dôvod zasiahnuť do právneho názoru krajského súdu.

26. Ústavný súd v tejto súvislosti ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

27. Vzhľadom na už uvedené skutočnosti ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

28. Sťažovateľka ďalej namietala porušenie práva na účinné odvolanie podľa čl. 13 dohovoru („každý... musí mať účinné opravné prostriedky pred národným orgánom...“) postupom a rozhodnutiami v predmetnej veci konajúcimi všeobecnými súdmi (body 1, 3 a 5). K uvedeným námietkam ústavný súd poznamenáva, že konanie všeobecných súdov súladné so základnými právami podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru (body 20 až 27) nebolo spôsobilé porušiť toto sťažovateľkou označené právo. Sťažovateľka riadne využila právo podať odvolanie a aj dovolanie (bod 2). Skutočnosť, že súdy nerozhodli podľa jej predstáv, nezakladá dôvod na konštatovanie porušenia označeného práva.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažovateľkinu sťažnosť aj v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľky ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa ostatnými návrhmi sťažovateľky uvedenými v petite sťažnosti (bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. augusta 2013